

Heidesprookje

Er was eens een meisje die dicht bij de heide woonde, een dor en onherbergzaam gebied. Ze had een onzichtbaar kroontje op, maar dat wist ze zelf niet eens. Ze ging vaak wandelen op de hei, en daar zocht ze naar de weg tot bij "iemand die bij haar past". Telkens ze er wandelde, kreeg het landschap meer betekenis.

Ze had er een grafheuvel, waar ze iemand achterliet die ze niet kon vergeten (helaas, hij had haar kroontje niet kunnen zien, en het was niets geworden).

Ze had er een verdrietwater dat geboren was uit tranen. De tranen die ze nooit gehuild had, maar die daar verzameld waren in een diep natuurlijk ven.

Ze had er een rustboom, met grillige takken voor de vogels, en met dennenkegels als vruchten: voer voor de eekhoorn, snel als haar gedachten.

En ze had een kronkelpad om op te lopen... naar ergens. Ergens waar het kroontje gezien zou worden, in een ver koninkrijk, waar er een herder was (nee, geen prins!) die ook een onzichtbaar kroontje had.

En af en toe, wanneer ze samen zijn, dan zien ze elkaars kroontje, omdat het schittert.

Ik wens in 2008 voor iedereen die me dierbaar is:

ontmoetingen die echt bij je passen,
en je kroontje kunnen laten schitteren,
omdat het gezien wordt!